

Arrest

nr. 83 487 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 30 januari 2012, diende op 2 februari 2012 een asielaanvraag in. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd dezelfde dag vastgesteld dat verzoeker voorheen in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

1.2. Op 20 februari 2012 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Britse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. Bij schrijven van 5 maart 2012 willigden de Britse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [S. S.]

[...]

*van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 30.01.2012 is aangekomen in België. Drie dagen later, op 02.02.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 02.02.2012 blijkt dat betrokkene in het Verenigd Koninkrijk asiel heeft aangevraagd. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hebben op 05.03.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 09.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Griekenland en het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan per auto naar Iran reisde. Vanuit Iran zou hij de auto naar Turkije genomen hebben vanwaar hij per boot naar Griekenland reisde. Betrokkene verklaarde in Griekenland asiel te hebben gevraagd en er van 2006 tot 2009 te hebben verbleven. Vervolgens zou hij Griekenland per vliegtuig en in het bezit van een vals paspoort naar Frankrijk te zijn gereisd. Vanuit Frankrijk zou hij vervolgens via een vrachtwagen op een boot naar het Verenigd Koninkrijk zijn gereisd waar hij begin 2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in het Verenigd Koninkrijk asiel aanvroeg. Zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk zou zijn afgewezen in december 2011. Betrokkene zou tot begin 2012 in Liverpool hebben verbleven alvorens via een vrachtwagen op een boot van het Verenigd Koninkrijk naar België te reizen waar hij op 31.01.2012 zou zijn aangekomen en op 02.02.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 02.02.2012 werd voor betrokkene op 20.02.2012 op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) een terugnameverzoek aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk overgemaakt. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk willigden dit verzoek tot terugname voor betrokkene op 05.03.2012 in op basis van art. 16.1 e van de Dublin-II-Verordening. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in het Verenigd Koninkrijk bekend is onder de gegevens van [K. S.], [...] met Afghaans staatsburgerschap.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene, dient te worden opgemerkt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als

vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat een zus van hem in het Verenigd Koninkrijk zou verblijven en er erkend zou zijn als vluchteling (DVZ, vraag 17). Op basis van deze informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wilde indienen verklaarde betrokkene dat hij gehoord heeft dat Afghanen in België worden gerespecteerd en dat hij vernomen heeft dat de kans hier groter is om erkend te worden (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze aangehaalde redenen dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op informatie die hij heeft van horen zeggen. Dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen, heeft echter geen objectieve bewijswaarde. Dat Afghanen in het Verenigd Koninkrijk niet gerespecteerd zouden worden en dat de kans in België groter zou zijn om erkend te worden maakt betrokkene bovendien op geen enkele wijze aannemelijk. Het Verenigd Koninkrijk is net als België een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar Afghanistan na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in het Verenigd Koninkrijk absoluut geen kansen zou krijgen en dat hij er niet goed behandeld zou zijn. Betrokkene stelde dat hij er wilde werken en studeren maar dat hij die kans niet kreeg en dat hij hoopt in België meer kansen te krijgen om zich te kunnen integreren (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde redenen waarom hij vindt dat een verzet tegen een overdracht naar het Verenigd Koninkrijk gerechtvaardigd[d] zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn verklaringen dat hij in het Verenigd Koninkrijk geen kansen zou krijgen en dat hij er niet goed behandeld zou zijn en dat hij er niet kon werken of studeren op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Rekening houdende met het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat men dergelijke verklaringen aannemelijk maakt, zeker

indien het net omwille van die redenen is dat men het Verenigd Koninkrijk verlaten heeft om in België asiel aan te vragen en men zich omwille van die redenen zou verzetten tegen een overdracht naar het Verenigd Koninkrijk. De door betrokkene aangehaalde redenen zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Er kan op zijn minst verwacht worden dat men met betrekking tot de overdracht naar het Verenigd Koninkrijk concrete gegevens aanbrengt die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in het Verenigd Koninkrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn gehoor op de DVZ van 02.12.2011 dat deze "ok" is (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om "*België aan te duiden als bevoegd land voor de behandeling van de asielaanvraag*". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen dat de Belgische asielinstantie zijn asielaanvraag dient te behandelen.

2.3. Verweerder stelt, bij wijze van exceptie, dat verzoeker geen belang meer heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, aangezien hij op 19 maart 2012 werd overgebracht naar het Verenigd Koninkrijk en de bestreden beslissing dus reeds ten uitvoer werd gelegd. Verweerder gaat echter voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing meer is dan een bevel om het grondgebied te verlaten en tevens een beslissing inhoudt omtrent het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Er kan derhalve niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker, ingevolge zijn overbrenging naar het Verenigd Koninkrijk, geen belang meer heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft volgende toelichting:

"Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven. De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van

het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen”.

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen. Zo stelt de bestreden beslissing:

“Drie dagen later op 02.02.2013, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde autoriteiten” (eerste alinea)

Deze vaststelling is pertinent onjuist.

- “Zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk zou zijn afgewezen in december 2011.” (derde alinea)

Deze vaststelling is onduidelijk. Indien de asielprocedure in het VK reeds is afgesloten staat niets een tweede asielaanvraag in België in de weg. De bestreden beslissing laat in het midden of de asielprocedure in het VK nog lopende is.

Verzoeker meent om bovenstaande reden dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.”

3.1.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker ten onrechte stelt dat in de bestreden beslissing in het midden gelaten wordt of zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk nog in behandeling is of niet. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing geduid wordt dat het terugnameverzoek ingewilligd werd op basis van artikel 16.1.e. van de verordening 343/2003/EG dat betrekking heeft op onderdanen van derde landen *“wiens asielverzoek is afgewezen”*.

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker daarnaast aangeeft dat de materiële motiveringplicht geschonden werd moet worden benadrukt dat de Raad bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij het nemen van een bestuurlijke beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert allereerst aan dat in de eerste paragraaf van de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat hij op 2 februari "2013" een asielaanvraag indiende in België en deze vaststelling pertinent onjuist is. De Raad merkt op dat het hier duidelijk een materiële vergissing betreft aangezien wordt gemotiveerd dat verzoeker drie dagen na zijn aankomst in het Rijk, die wordt gesitueerd op 30 januari 2012 een asielaanvraag indiende en in de derde paragraaf van de bestreden beslissing tevens duidelijk wordt vermeld dat verzoeker "op 02.02.2012 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten". Het feit dat een bestuurlijke beslissing een dactylografische fout bevat laat niet toe te besluiten dat deze gebaseerd is op incorrecte feiten.

Daarnaast voert verzoeker aan dat het gegeven dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk werd afgewezen niet verhindert dat hij in België een asielaanvraag indient. In de bestreden beslissing wordt evenwel geenszins gesteld dat er enig beletsel is om een asielaanvraag in België in te dienen. Er wordt slechts toegelicht op welke gronden tot het besluit gekomen wordt dat de asieldiensten in het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die verzoeker in België indiende. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat verweerder geen duidelijkheid creëert omtrent de vraag of zijn eerdere asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk al dan niet werd afgewezen, aangezien in de bestreden beslissing wordt weergegeven dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn asielaanvraag in december 2011 zou zijn afgewezen en vervolgens motiveerde dat een terugnameverzoek aan het Verenigd Koninkrijk werd overgemaakt op basis van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG en voormeld artikel het volgende bepaalt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

[...]

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

De beschouwingen van verzoeker laten derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Badrau te Afghanistan en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel in België uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Nochtans levert de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bijlage 26 quater af waarbij het verblijf wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde “kwalificatierichtlijn”, Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

- De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art 9 ter Vreemdelingenwet;

- Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term “reëel risico” dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art. 3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt Verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

- Doodstraf of executie;

- Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van Verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 §3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Uit internationale rapporten blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat de situatie in Afghanistan onstabiel is, en dat het land heeft te lijden onder voortdurende gewapende conflicten waarvan burgers het slachtoffer zijn. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Voortdurende schending van mensenrechten zijn in de regio van Badrau alsook daarbuiten trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de daden van agressie lastens de burgerbevolking. Uitmijnen naar een andere regio buiten Badrau is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

Ter illustratie heeft verzoeker de volgende internetartikelen aan van Human Rights Watch en Amnesty International waar de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven:

- "Afghanistan: Decree Increases Detainees' Risk of Torture"

(<http://www.hrw.org.news/2012/01/10/afghanistan-decree-increases-detainees-risk-torture>)

- "Afghanistan: Rein in Abusive Militias and Afghan Local Police"

(<http://www.hrw.org/news/2011/09/12/afghanistan-rein-abusive-militias-and-afghan-local-police>)

- "Amnesty International Calls Taliban Leader's Orders to Reduce Civilian Casualties "Hypocritical"

(<http://www.amnestyusa.org/news/press-releases/amnesty-international-calls-taliban-leader-s-orders-to-reduce-civilian-casualties-hypocritical>)

Bovenstaande vaststellingen worden door verzoeker als nieuw element aangehaald tot staving van zijn vraag tot subsidiaire bescherming.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

3.2.2. Verweerder stelt dat het Verenigd Koninkrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en dat hij zich zal moeten wenden tot de bevoegde instanties in dat land.

3.2.3. De Raad merkt op dat verweerder, wanneer een asielaanvraag wordt ingediend, gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dient te bepalen welk land verantwoordelijk is om deze aanvraag te onderzoeken. In casu heeft verweerder, op correcte gronden, vastgesteld dat het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker. Verweerder heeft derhalve geen standpunt ingenomen omtrent de vraag of aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend en diende dit in casu ook niet te doen. De elementen die verzoeker aanhaalt ter staving van zijn aanvraag om subsidiaire bescherming zijn, in voorliggende zaak, dan ook niet dienstig voor de beoordeling van de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoeker verplicht wordt om terug te keren naar Afghanistan.

Een schending van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK